

Horhe Asbun Bohalil

POKRETNI PRIMALAC¹

**...doći ćete do poeme, znam
instinktivno kružite
ali danas ću vas lansirati slušajući**

**ponoć je
i držim budnog skakavca
juče je mesec bio pun više ništa nije važno**

**očekujem savršeno strujanje
tišina:**

**sada je sve senka
šaptanja samo što nisu
sumnjam samo u povratku**
koraci se progone
stvarajući krugove da bi voda izgubila stid
i obnažila se u kap

**crveno na crveno
neko se ponovo rađa
lica se javljaju, ali su bezbojna
sve je crveno
početak**

odsustvo kasni u dozivanju
peče se na tihoj vatri misao

**jedna ruka me otelotvoruje
jedan obrt
ispod vidim obrtanje ruleta**

nosim strelu

**tako je lepo njeno perje
boje, konačno
boje!**

**nisam koristio točak, kažu
a igram se sa njim
jaguarove oči, kolari**

¹ Iz knjige *Poetički interval*, Meksiko, 2011.

**piramide bez točka?
svaka dvojnost, mesec i sunce: krugovi
a ne znam...**

**zlato u uvetu u nosu takođe
vreme: okrugli kameni kalendar
a nisam ga koristio, kažu**

neko drugi

**nečeg radosnog ima u vodi
u toj kapi koja ne može, koja ne želi da se suzdrži**

**i ostajemo ovde
odskok svetova**

postanak je zguren u ustima
dimni signali ujedaju
preživaju moje želje

**termometru je dosadno
umoran je od kretanja u ritmu njegovih infekcija
bol je celo telo
svet: jedan krevet**

zmija dugačkih zvukova
otkriva, ne znam kako
ono malo preostale toplote
i u jednom treptaju: približava se

između gnjilih peskova, živih takođe
raspadam se
moje disanje se usporava

već utrnut
sećam se:
napolju sam mogao biti srećan, ali sam sumnjao

izlazim

**lekovi
svakih osam
svakih šest
injekcije pretvaraju u kurvu epidermis**

suprotni obrt

**jedan glas, samo jedan glas
i sveća se upalila**

**č i t a n j a:
mašta izniče slušajući ih**

sve izvan sebe
žena crvenog lišća
i više noći od mleka
kandža pridržava vetar
vešaju se poljupci na smejanja
smejanja na zube
stene se, od sreće, šire
jedan svet čeka sa svim odjecima svojih imena
**malo mira za onog koji spava po rasporedu
ne po snu**

između znoja i mesa
trče linije zatvorenice
u niskoj rastućoj tišini

kolebanja

**zvukovi nanose bol:
pčela je najstrašnija među životinjama**

***kotrljaju*
grmljavine bude noć
kapi udaraju nebo
u svakom novom udaru:
z v e z d e**

treba nam voda, kažu mi

vraćam se za jednu čašu ili možda dve

ima mojih odraza u zvezdama
koleno i obrva razaraju žrtvovanja noći

**odrazi takođe vuka u mrežnjači
sjedinjujemo glasove
*totalno isparivanje***

jaka tišina zuji u glavi
škripe senke koje je mesec spljoštio
hrču već tigar i pogled

takođe može da bude zatvor

pažljivo pažljivo

miris vetra čeka u paučini
neko štrika košmare u čošku

to što vide moje oči
to što vide svi
smrznut
kao čvrsta slika
kao smrtna fotografija
titra u meni
treptaj srca prodrma sve
 oblak živi mojom krvlju
osvetljava se i raste
konjska glava, slon, žaba

čista ruka i otvorena reč
beležim:

***ni senka, ni svetlo: odrazi
delovi oblika
mrve koje jedva dodirujem
majušnim kostima uveta
kodifikovani zvukovi: zavijanja i cvrkutanja
koreni iščupani zbog nas zbog tebe
retka su tela ali se osećaju
nema ničeg drugačijeg sada
samo bližnji
ništa više
samo on koji se sluša, samo ona
i oboje ćute posle ćute
ćutimo da bismo čuli
da bi živeli: tišina
reči se ne naglašavaju
žvaću se nekad se gutaju takođe se pljuju
kao voda su
nemaju ukus ali osvežavaju***

tišina
ako niko ne čuje znači da ne pričaju
ili su gluvi polni organi: užici tela
kristalisanog
t i š i n a
jezici bez pravila
horizont je more
u ovom trenutku se pojavljuju i
rečenice plivaju na površini
- ne čuju ih -
bolje umreti udavljen
nego umreti
bolje da vidimo oblike koji se bore
svaki ples je ritmičan i uveseljuje
sad vreme ostaje
čekati ili nastaviti sa plutanjem?
isto se mora umreti
nevidljive ubice prate korake koje ne čujemo
tišina

koreni se odvajaju od neba,
hrane čoveka,
uništava se svaka sumnja
i prolaze bosa stopala života

nežno sam iscedio venu
cvet- fluva- cvetam na neparnim prstima
razgovarao sam sa mrtvima i sa vukovima
želim da se spasim vremena

prelomio sam noć i jednu zvezdu sam stavio na njenu dojku

pogled se pogledom anulira
trenutak u eksploziji

obrti oblikuju spirale
kovrdže ako se želi

da
da želi se

želeo bih da si poema
da te pišem rimujem, osetim da te stvaram
i da te poznajem kao niko
želeo bih da tvoje telo crtaju tinte boja
da ga vidim
ošetim da si cvet
 i da širiš miris kad te dotičem
želeo bih na kraju da te ostavim, da te vidim u potpunosti izvan mene
pa da te ponovo pročitam jednog dana
 kišnog
kao ovaj

**traže se prebivališta koja mirišu na mir
u džungli maženja**

lome vetrovi
paučine uzdisaja
koji su u noći jasminljubičaste boje
ščepali tvoje telo

bila si gladna

paraju kandže
parčad mesa
koji će u džungli zeleno-crnoj
označiti moju teritoriju

bilo joj je hladno

**još uvek nema lice
ali kako se smeje**

na slepo noću padam u tvoju siluetu
vatra je zgurena u tvojoj planini

plavo prebivalište, nežno i zamračeno
preti da postane to što ja vidim

eklipsa zvezda i otkrivaju misteriju

odjeci svetla te odaju

zgušnjavaju se prolazni snovi
milovanja po vetru

padaće kiša ljubavi po kapima
i topićemo sinove kao sveće

„mesec mora da je tvoja rožnjača“

sada vulkanski vrat riče
uzrjava se samoća i peva

**drhte odrazi
stvari sve**

pulsira drvo
pumpa samoglasnike, jednosložne reči
i pokreće sve
pojavljuje se hleb, sunce:
slamamo se

**oči ostaju zauzete
većiti trenuci**

u nadi

...
...
...

jedan drum i oblaci u granama

pokrivena vazduhom i strahom
sa našim dlanom u letu
rađajući se ponovo ne iz vatre, iz duše
i sa istim osakaćenim prostorom

tvoje dlake i moje oči
muzika i reči pesme
koja se diže
u melodičnom putovanju

po živom crvenom tvoga zašiljenog kljuna
ili pada ka krajnjoj tački
horizonta u kojoj su apstrakcije
– ljubav –
jedina su moguća prebivališta

skoro slomljeno pero pada jedan i drugi put
savijena istrošena
šapuće vidim je
kao što vidim svoje uši na dlanu
koje još vibriraju zbog suvih žitnica
i sve danas može biti vetar

providna vrata žubore

tvoja dlaka raste i raste

ožiljak u njihovom izrazu

**ljubav čeka, ali bez obećanja
i ništa belo, bronzano da
ponovo davalac života**

kapi sunca: tvoje oči
se slivaju
po
mom
telu

i gorim:
podne je

iza vrebaju

nežno bezimeno biće koje udara moje telo
sa svojim ogromnim slovom: poje se
i ostavlja sve nemo
nepokretno

**više prašine u prašini
ono što se rađa u steni
san pokretanja:**

niče

ne umire reč, umire drvo gde leži
ponekad
tvoj bleđi smeh među neizmernim stihovima
i tu je samo tvoj smeh: rima života
ne umire reč, ne umire izgovorena
jedan osmeh ludilo od tvog smeħa

uvećava se svet

još jedan krug na strani stabla

granje po prstima, ti: drvo

vreme je prodrlo u tvoju koru

lavirinti nam stižu od svugde

svaki cvet je uvek vino

popodne već grli jedan san

i tinta pleše na stolu

kiši

tela se mešaju i drvo su, skosje

vatra i poplavljuju se

ima muzike

ljudi koji cvetaju

vino... i ja

u m o r a n

gledam nebo pevam

i ponovo

sanjam

ostaje tako mirno more

čuvajući glas svojih talasa

ako bih samo mogao

imati krila i noge

kandže i peraja

bio bi prirodno

prirodno moje ludilo

seme svake smrti nas isključava

više života od proživljenog

od tebe emociju prikazujem

pre semena

sam bio zemlja

pre reči

misao

ceo ovaj most

njegova tajnovita dimenzija

obuhvata oblike, sve rime

– komunikacija čista –

uzvicima
jednostavnim višestrukim disanjem

ulazi svetlo u tintu
neparne boje zaslepljuju (govore)
mostovi potapaju zeleno
otvaraju krila stene

osmesi u prašini
žedni plamenovi slamaju jedan list
mere puls veni
riču snovi preko leđa leš
pritisak raste i čuti
posle vibriraju samoglasnici:
plodna materica

rodiće se ponovo vreme da bi ga ponovo ubili

šeširi se znoje

pasu oblaci prema centru
zatvaraju se muve u njihovom vazduhu
uzvici bitke
čulo mirisa tvoj polni organ rasparčaće
već kiši ispod vatre
list prostor njihove zvezde
završava se jedan povratak
dim najavljuje rođenje

plamen i u njemu duga
žutonarandžasto u proleće gestikulira
od sira se obasjava noć, od sira

nešto peva u biljkama
možda stopala

sve pleše
narandža na pola ili u parčadima
sve do kore
zabranjeno ne jeziku koji topi baršun
– možda drugi jezik –
nego drugom telu koji ga zauzima

san hrče tvoje telo

dok se ne probudi u cvetu

**neće dotaći dno vazduha tvoje oči
zagnjuriće se iza moje zenice
bezdan pada iza plafona**

**reči zori
ne razumeju se možda još ne
gledaju se u oblacima koji idu pričajući
spušta se magla**

dok čitam:

**skakavac spava
vetar hrče**

**doći ćete do poeme
znam
oduvek sam znao...**

*(Sa španskog prevela **Sonja Štajnfeld**)*